

Cartea locului

Mihai Semenov

N. 26 sept. 1937, comuna Climăuți, județul Suceava
 Editor de revistă, publicist, filatelist
 Profesor de limba și literatura română

1.1. Fiul lui Ermohen Semenov și al Pulheriei, agricultori din Bucovina. Studii: școala primară și gimnazială în satul natal, după care urmează cursurile Școlii Normale din București, devenind învățător în 1958, și ale Universității „C. I. Parhon” din București, Facultatea de limbă română (abs. în 1964). Este încadrat ca profesor de limbă română la Liceul Buhuși în perioada 1964-1967, apoi transferat la Bacău. Din 1973, timp de douăzeci de ani, funcționează la Școala Nr. 19 („Al. I. Cuza”) din Bacău, fiindu-i, în perioada 1973-1988, directorul ei principal care, în fruntea unui colectiv didactic căruia îi valorifică cu măiestrie virtuțile pedagogice, o plasează în vârful topului școlilor generale din urbe (Printre profesori s-au numărat Sergiu Șerban, Petre Isachi, Ioan Dănilă). În 1984 organizează cu fast sărbătorirea a 125 de ani de la înființarea școlii pe care o conduce (fosta Școală Nr.2), avându-i, printre invitați, pe foștii elevi, Solomon Marcus, Marcel Marcian, Marius Micu, George Bălăiță, Eugen Uricaru, Ovidiu Genaru, Eduard Covali ș.a. În perioada 1993-1999 ctorește la Bacău una dintre cele mai moderne școli generale, „Ion Creangă”. La 1 ianuarie 1999 se pensionează, dar rămâne activ în sistemul de învățământ. Pentru întreaga sa activitate profesională primește titlul de „profesor evidențiat”. Manifestă, în decursul a peste 40 de ani de activitate, calități remarcabile de manager în domeniul învățământului și cel cultural-științific (în calitate de secretar al Ș.S.F., filiala Bacău, timp de 6 ani; președinte al Consiliului Municipal al organizației Pionierilor din Bacău în perioada 1970-1973; președinte al filialei județene a C. N. pentru UNICEF în perioada 1995-1998; președinte al Consiliului Consultativ al I.Ș.J. Bacău din 2001).

Membri al Fondului Plastic (1967-1968) și fondatorul grupului „Penelul Alb” (cu expoziții plastice în Bacău, Suceava, Botoșani) Preocupări deosebite în domeniul filateliei și, mai ales, a maximafiliei, participând la două expoziții filatelice mondiale (Thailanda și S.U.A.) și la alte șase internaționale până acum, fiind răsplătit cu medalii și premii. De-a lungul timpului a realizat și expus serii de exponate, unele cu statut de unicat național, cu tema: „Istoria literaturii române de la Dosoftei la Arghezi”, „Portretul feminin în pictura europeană”, „Flori de seră și de apartament”, „Ornitologie - evoluția speciilor”, „Istoria literaturii române de la origini până în prezent”, „Viața și opera lui Mihai Eminescu”, „Istoria comparată a literaturii române” ș.a.

1.2. Debutul publicistic în „Viața studentescă” (1962). Debutul literar în volumul colectiv **Semnul că nu cunoaștem eclipsa** (București, EDP, 1978), cu poezie. Colaborează la „Informația Bucureștilui”, „Zori Noi”, „Steagul roșu”, „Contemporanul” ș.a. Frecventează, în vremea studenției, cenaclul facultății de filologie, împreună cu Mircea Ciobanu (coleg de grupă), iar la Bacău, pe cel al cadrelor didactice.

Înființează, în 1990, revista „Convorbiri didactice”, pe care o conduce în calitate de director-editor, ajunsă în anul XIII de apariție la numărul 40. Primul număr al revistei îi are în colegiul de redacție pe profesorii Sergiu Șerban (redactor-șef), Petre Isachi (secretar de redacție), Emil Leahu și Grigore Codrescu (redactori). Ultimul număr consemnează, în colegiul de redacție, în afara celor menționați, pe: Eugen Budău (secretar de redacție), Mureș Covătaru, Ioan Dănilă, Gheorghe Iorga, Aurel Jămneală și Ioan Vicoleanu. Nu mai figurează Emil Leahu și Ioan Lazăr (ultimul decedat). Revista „de limbă română în învățământul preuniversitar” devine în scurt timp națională, concurend „Limba și literatura română pentru elevi” (București) și „Excelsior” (Cluj-Napoca). Promovează în mod constant ideile noi ale Reformei învățământului de după 1990 în domeniul fascinant al limbii și literaturii române, devenind nu numai un instrument didac-

tic de lucru pentru elevi, studenți și profesori, ci și unul cultural-științific, cu colaboratori de prestigiu din învățământul universitar și secundar: Constantin Parfene, Theodor Hristea, Petre Zugun, Adrian Voica, Ioan Neacșu, Mircea Dinutz, Adrian Costache, Laurențiu Ulici, Constantin Miu ș.a.

Pseudonime: Miluș, Miluș S. Mihai ș.a.

1.3. **Dicționar de terminologie literară**, Bacău Ed. Convorbiri didactice, 2004.

2. Decisivă în traseul didactic-literar al profesorului M. Semenov a rămas formația sa umanistă de tip clasic, generată de ilustrele modele universitare din perioada studenției de la București, numindu-i, printre mentori, pe G. Călinescu, Iorgu Iordan, Al. Graur, Edgar Papu, Al. Piru, Tatiana Niculescu. Tenace și persuasiv, priceput în a-și alege colaboratorii, M. Semenov se dăruiește total medierii limbii și literaturii române în școala preuniversitară prin practica didactică, organizarea de manifestări cultural-științifice, editarea revistei „Convorbiri didactice” (ce inițiază, împreună cu I.Ș.J. Bacău, recte prof. Eugen Budău, inspector școlar, două simpozioane naționale vizând implementarea Reformei în domeniul predării limbii și literaturii române în 1995 și 2002), pregătirea unor expoziții de maximafilie cu conținut literar ș.a.

M. Semenov rămâne un exemplu de abnegație pedagogică.

3. Referințe (selectiv):

a) În periodice: 1. Aurel Anton, „Curierul Filatelic”, 64-65/ iul.-aug. 1995; 2. Scriitori băcăuani la aniversarea zilei de naștere (supliment literar artistic al Vieții Băcăuane, 1/sept. 1999, p.11-17

b) În volume: 1. Eduard Straub, Dascălul, flacăra eternă, Bacău, Ed. Psyhelp, 2001, p.47-74.

Eugen BUDĂU

Consultații școlare

Spațiul închis al hanului

Moara cu noroc de Ioan Slavici, *La hanul lui Mânjoală* de Ion Luca Caragiale, *Hanu Ancuței* de Mihail Sadoveanu

Hanuri presadoveniene sunt hanurile lui Slavici și Caragiale, unde se întâmplă ceva, chiar dacă în închipuirea personajelor principale, dar prin recurență, hanul devine o temă literară o dată cu Sadoveanu. La Caragiale și mai ales la Slavici asistăm la un joc între real și ireal în care obsesiile subconștiente, predispoziția spre superstiție și confuzia întreținută de o vreme potrivnică creează și întrețin impresia supranaturalului: un subconștient apăsător de „banii agonisiți pe nedrept”, la Slavici, și un personaj atras de farmecul feminin real al hangitei, la Caragiale.

Hanul de la *Moara cu noroc* este un loc al violenței, al crimei și al pierzaniei. Personajele principale ajung la concluzia că trebuie să părăsească spațiul închis al orașului. Ghiță nu-și mai dorește să fie cizmar, ci vrea să devină hangiu, în ciuda sfaturilor soacrei care și-ar dori ca „omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă e vorba, nu bogăția, ci liniștea colibe tale te face fericit”. Hanul, spațiu închis (al liniștii și al iubirii familiale), se deschide pentru a pătrunde în el diverși călători, printre care și Lică Sămădăul. Prin cinismul și hotărârea cu care își impune deciziile, el exercită asupra celorlalte personaje o influență sâcâitoare la început și apoi o dominație fascinantă și înrobitoare. Intuiește punctul slab al lui Ghiță și îl determină treptat să cedeze dislocându-l sufletește de familie și transformându-l într-un străin dominat doar de putere, de câștig.

În spațiul deschis de *La hanul lui Mânjoală* poposec călători cu care de chereștea, de porumb și aici poposește conul Fănică în drum spre pocovnicu lordache. Naratorul - personaj, conul Fănică, pătrunde în spațiul închis al hanului pentru „trei sferturi de ceas” ca să-și odihnească buiestrașul. În ciuda insistențelor hangitei, o văduvă „frumoasă, voinică și ochioasă”, pe care unii o bănuiesc că „o fi găsit o comoară”, personajul pleacă totuși spre Popeștii-de-Sud. Părăsește spațiul închis al hanului Mânjoalooi, dar e însoțit de o iadă ce provine din spațiul hangitei. Vremea rea și o mulțime de întâmplări ciudate, care-l fac pe personaj să o suspecteze pe hangita de vrăjitorie, îl fac să rătăcească în noapte și să revină de unde a plecat. Revine în spațiul închis unde descoperă prezența cotoiului, a iezii și e cuprins de „vraja” camerei încât, mărturisește personajul, „aș fi stat mult la hanul Mânjoalooi, dacă nu venea socru-meu, pocovnicu lordache, Dumnezeu să-l ierte, să mă scoată cu tărăboi de acolo”. Iese din han scos de socru, dar mai revine de trei ori.

Un alt spațiu închis și deschis în același timp este hanul Ancuței. Locul evocărilor rămâne unul și același: hanul care ne este descris în câteva rânduri de către naratorul-evocator, de unele personaje, de însăși Ancuța. De fiecare dată se insistă asupra siguranței pe care le-o oferă călătorilor: „hanul acela al Ancuței nu era han, - era cetate. Avea niște ziduri groase de ici până colo, și niște porți ferecate cum n-am mai văzut de zilele mele. În cuprinsul lui se puteau opoși oameni, vite și căruțe și nici habar n-aveau dinspre partea hoților...”. Hanul este deci spațiu de securitate și, în același timp, un spațiu unic. Unicitatea este dată de soliditatea zidurilor și a porților, de dulceața vinului, de voia bună și de ochii negri ai hangitei, de „lumea bună care cearcă vinul nou”. Insistența asupra comparației hanului cu cetatea nu trebuie să ne sugereze însă un spațiu închis. Pe de o parte pentru că la vremea despre care se vorbește era „pace în țară și între oameni bună-voire”. Pe de altă parte, sfaturile întemeiate „încă de pe vremea Ancuței celei de demult” sunt deschise și ele oricui: aflând că negustorul este „un om căruia îi plac tovarășii”, cei de la han îl invită imediat la focul lor.

În *Hanu Ancuței*, când printr-un semnal - nechezatul iepii comisului Ionită - ritualul somnului este adus în atenție, drumetii părăsesc spațiul încăperii. La Slavici și la Caragiale, sustragerea din spațiul închis nu poate fi decât agresivă: prin arderea hanului (la Slavici și Caragiale); la Slavici soluția extremă e precedată de post și rugăciune.

Iuliana CLIMA